

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

студент гр. МК-91 Коваленко Я. А.

В умовах структурної перебудови української економіки гострою проблемою є потреба у значних інвестиціях. Відродження інвестиційної діяльності є вирішальною умовою успішного продовження соціально-економічних перетворень в Україні.

Такі процеси, як створення ринкової інфраструктури, якісне та структурне оновлення технічної бази відбуваються в основному через інвестування. Результативні ринкові перетворення відбуваються на багато швидше за умови, що інвестиційний процес є більш активним в країні.

Аналіз наукових джерел та останніх публікацій свідчить про те, що розробці проблем інвестування приділяється дуже велика увага українськими вченими, серед яких Т.Г. Затонацька, А.А. Чухно, Т.Т.Гринів, С.М.Тесля, В.А. Хударведієва, Л.М. Шик, С.М.Тесля, В.М. Геєць. Однак, невирішеним питанням залишається підвищення якості регулювання інвестиційної діяльності в Україні з боку держави та з урахуванням економічної безпеки національної економіки, що має особливе значення в умовах глобалізації.

Метою дослідження є аналіз сучасного стану та ефективних важелів регулювання державою інвестиційної діяльності в Україні під час всесвітньої глобалізації з урахуванням впливу на економічну безпеку національної економіки.

У інвестиційній діяльності в умовах глобалізації важливу роль відіграє науково-обґрунтоване визначення пріоритетних напрямів інвестування, їх відповідальність державним інтересам, програмним цілям національного відродження, швидкого подолання економічної кризи і досягнення стабілізації та зростання народного господарства, головне, покращення життєвого рівня населення

Найбільш значний вплив на інвестиційну діяльність в Україні здійснює державне регулювання, яке є компонентом системи державного регулювання економіки та інструментом реалізації інвестиційної політики держави. На даний момент спостерігається усунення держави і місцевого апарату управління від безпосередньої інвестиційної діяльності, що призводить до скорочення централізованого фінансування капіталовкладень.

Основним завданням державного врегулювання інвестиційного процесу є формування і підтримка на оптимальному рівні потреби суспільства в інвестиціях. Відповідно з чинним законодавством, регулювання інвестиційної діяльності з позиції держави включає: управління державними інвестиціями, регламентування основних умов інвестиційної діяльності, контроль за її здійсненням інвестиційної діяльності всіма інвесторами та іншими учасниками інвестиційного процесу.

Для встановлення кращих взаємовідносин між державою та іноземними інвесторами вперше 1 грудня 2010 року в Україні почало функціонувати «Єдине інвестиційне вікно». Принципом якого є спосіб організації швидкої взаємодії між уповноваженим органом та суб'єктом саме інвестиційної діяльності, що дає змогу прискорити та спростити потоки інформації між учасниками інвестиційної діяльності (підприємцями, інвесторами та державними органами).

Велике значення для зростання рівня економічного розвитку є пряме іноземне інвестування, воно являє собою один із головних напрямків надходження іноземної валюти в країну, найголовніший міжнародний транспортний засіб технологічного трансферу для фірм.

Так як саме пряме інвестування з боку іноземної сторони в економіку України є більш сприятливим (менше відчуває вплив кризових процесів), то до методів державного регулювання щодо основних прийомів більш ефективного стимулювання за залученням прямих іноземних інвестицій слід віднести такі групи: впорядкування інвестиційного процесу, що підкріплено законодавчо, система щодо впровадження податкових стимулів та гарантій, стимулюючі заходи не фіскального характеру, заходи щодо орієнтації інвестиційних потоків більш спрямованих на розвиток та вдосконалення високотехнологічних галузей, технопарків та технополісів.

Незбалансованість проведення інвестиційної політики призводить до зниження рівня економічної безпеки інвестиційної діяльності. Тому контроль за іноземними інвестиціями повинен будуватися на таких положеннях як відповідальність обох сторін (інвестор та держава), не обмежувати в свободі та правах інвесторів; за невідповідність до чинного законодавства або міжнародних правил – юридична відповідальність з боку іноземних інвесторів; вдосконалення законодавства з урахуванням до вимог та зауважень від іноземних інвесторів.

Зарубіжний досвід, наприклад, Латинська Америка доводить, що саме через прогалини у внутрішньому державному регулюванні інвестиційної діяльності є ключовими чинниками нестабільності. Щодо країн ЦСС, то під час подолання кризових процесів перехідного періоду, що притаманні й Україні, покращення інвестиційного клімату можна досягти через макроекономічну стабілізацію, лояльність законодавства доправ на власність, процесу оподаткування, проведення приватизації та реструктуризації економіки, створення або реформування спеціальних інститутів у фінансовій та банківській сферах, впровадження грошово-кредитних інструментів тощо.

Науковий керівник: асист. Марочко С. С.